SJORS

BEHOORT BIJ PANORAMA 9 OCTOBER 1941

VOGELTJES VOEREN

(Tekening Lucie Wensing)

DE HOED VAN DEN REUS

TEKST EN TEKENINGEN
LAURA KUIPER

Onder de kabouters heb je, net als onder de mensen, aardige en minder aardige snuiters. De één is altijd opgewekt, de ander moppert graag: je zou haast zeggen, dat zo'n mopperaar pas in z'n sas is als hij wat te mopperen heeft.

Daar was kabouter Basto een goed voorbeeld van. Die werd bepaald onrustig, als alles in 't kabouterdorpje op rolletjes ging. Dan liep hij ongedurig rond en keek ongelukkig, nét zolang, tot hij iets ontdekt had dat niet in orde was: een raam, dat niet zo helder blonk als de andere, een voorraadschuurtje, waarvan de deur openstond of een wolk voor de zon. En dan was het meestal nog niet eens een regenwolk. Bovendien had Basto nóg een eigenaardigheid: hij kón er maar niet toe komen een eigen huis te maken.

De andere kabouters waren allemaal gezellig onder dak. Je zag de aardigste paddenstoelhuisjes, en de grote families woonden in de holle bomen en hadden die echt knus ingericht. Maar voor Basto was dat niets, die zeurde vroeg en laat, dat een paddestoelhuis hém te rond was, en dat zo'n gevlekt dak hem tureluurs maakte. En in een boom wonen? „Nee," zei Basto, „dát hou ik ook niet lang uit, zo somber woon je in zo'n boom."

Het was wél moeilijk, want ten slotte is het allemaal goed en wel om overdag wat in 't bos te wandelen en met je dorpsgenoten te praten, maar 's nachts moet er toch geslapen worden; en zo kwam het dat Basto dán eens bij neef Kabo logeerde, in een sombere boom, en als dat hem te erg werd, in vredesnaam maar bij tante Rilla aanklopte, dié wel het állerbontste dak had van het hele dorp, omdat ze een zoon had, die erg artistiek was aangelegd.

Dat niemand Basto eens goed onder handen nam, kwam daardoor, dat Basto, omdat hij eigenlijk niets speciaals om handen had, altijd grote wandelingen maakte en dan bessen en noten meebracht voor iedereen, die er om vroeg. En geneeskrachtige kruiden kende hij op z'n duimpje.

De kabouterkinderen mochten hem wel, omdat hij goed kon vertellen. Eens had hij zelfs een mensendorp gezien. Toen kon hij wel bij allemaal tegelijk komen logéren! Allemensen, wat waren die eenvoudige boskaboutertjes toen nieuwsgierig!

Zo leefde Basto en het dorp was er aan gewend, al vond iedereen het jammer, dat hij geen eigen huis had. Want een eigen huis, dat is wat, dat hebben alle fatsoenlijke dieren en kabouters; en die grote, eigenwijze schepsels van mensen, nou, die kunnen er ook al niet buiten.

Maar Basto mopperde en logeerde, wandelde, en mopperde wéér.

Tot, op een goeie dag, er een enorm kabaal onder de kabouters was. Er lag „iets" bij de ingang van het dorp, het leek wel een

....die artistiek was aangelegd....

heel grote kaboutermuts, maar niet zo puntig, en er zat een platte rand omheen, en een geruite band.

„Vast van een reus," zei tante Rilla, en ze hield haar kinderen tegen, die er vlak bij wilden gaan neuzen. „Afblijven, je kunt nooit weten of zo'n reus niet ineens terugkomt om z'n muts te halen en o wee, als er dan een vlek op zit van jullie vieze vingers."

Alles praatte door elkaar; oude, wijze kabouters keken zuinig. Wat moesten ze doen met dat ding, er kon wel weer allerlei narigheid van komen, áls die reus eens terugkwam....

Daar verscheen Basto, helemaal uit z'n humeur. Hij had weer één grote tocht gemaakt en veel bessen en kruiden verzameld. Er was geen wolkje aan de lucht geweest, de mieren, die anders wel eens brutaal waren, hadden zich koest gehouden en hem niet gehinderd bij 't plukken, hij was niet één keer gestruikeld, kortom, het was een heerlijk uitstapje geweest, zou je zo zeggen. Maar Basto had ditmaal niets kunnen vinden om eens goed over te drenzen en hij keek zo zuur als 't maar kon.

„Basto, kom eens hier. Een reus heeft z'n muts verloren, zo'n gek ding."

„Hm," knorde Basto, „muts, reus, stommelingen!"

Onthutst keken de kabouters hem aan. Ze waren toch nooit echt op hun gemak met Basto. Maar die was in z'n element; hij gromde en mopperde dat het een lust was, schopte moedig tegen de muts en zei: „Da's gewoon een muts van een mens en je noemt het niet muts, maar hóéd; er zit toch een rand aan, nou dan."

„Ja maar, Basto," piepte tante Rilla, „als zo'n mens nou z'n m....hoed eens terug wil hebben? Hij is vast erg boos."

„Boos? Húh. Nee, hij komt z'n hoed niet halen."

Stom van verbazing keken de kabouters naar den dorpsmopperpot.

„Er zit een gat in, hij heeft die hoed weggegooid, heeft er niets meer aan." En toen zei Basto iets, waarvan 't hele dorp opkeek.

„Eindelijk zal ík dan eens een fatsoenlijk huis hebben!"

De volgende dagen werkte Basto als een paard, je hóórde hem niet mopperen. Hij maakte een raam van het gat in de hoed, en een deur zaagde hij uit.

De hoed werd van buiten bestreken met een soort kruidenpap, die geen water doorliet, en van binnen met een onbrandbaar soort bessenlijm. Een schoorsteen kreeg de hoed en rondom op de rand maakte Basto een stenen straatje.

Binnenin werd het prachtig, vertelde neef Kobo, een vloertje van takjes, met bladeren en mos er overheen, en een vuurpot op een stenen verhoging. Basto had rekken en kastjes getimmerd en die stonden en hingen langs de kant.

Het kabouterdorp droeg vol ijver van alles aan, want Basto had voor allemaal wel eens bessen of kruiden gezocht en nu hij niet meer mopperde, leek hij werkelijk op een gewonen kabouter.

De kinderen van tante Rilla speelden krijgertje op het pad om Basto's huis en alles was zonneschijn in het dorp.

Eindelijk was het hoed-huis klaar. Basto pronkte in een gloednieuw pak en ontving iedereen in z'n eigen huis. Gierig was hij niet en hij tracteerde jong en oud. „Wat valt die Basto mee," zeiden de oude kabouters, „zie je wel, als je maar een eigen huis hebt, dan bén je er, dan ben je vanzelf een gewone kabouter." Dat ging zo door. Basto ontdekte telkens nieuwe werkjes in en om z'n huis....

Toen kwam de dag dat alles zó volmaakt in orde was, dat Basto z'n nieuwe bank voor z'n nieuwe geruite „muur" zette en een pijp opstak. Hij zat te zonnen en neuriede! Daar kwam tante Rilla aan. „Ha, die Basto, wat zit je daar fijn, zeg. Wát een mooi huis toch!"

Basto keek haar aan en hield op met neuriën. Hij nam zijn pijp uit zijn mond.

„Tante Rilla," zei hij, en z'n gezicht stond weer zo somber of hij geen eigen huis had, „tante Rilla, je muts staat scheef."

Tante Rilla zette haar muts recht en wou doorgaan met haar praatje, maar Basto keek zuur naar de lucht. „Zie je die wolk?"

Tante Rilla keek, werd verblind door de stralende zon en zag niets meer.

„Er zijn geen wolken, Basto, het is toch prachtig weer?!"

Maar Basto slofte z'n huis weer in en zei, om de hoek van de deur: „Regen krijgen we, en een hele tijd slecht weer. Let op m'n woorden. Bàh, regen."

Tante Rilla ging bedremmeld naar huis.

„Ja, ja," zeiden de oude kabouters, „het zal dan toch wel waar zijn, dat we allemaal onze eigenaardigheden hebben. Neem een vlinder z'n voelsprieten af en 't is geen vlinder meer. Een bij, die niet van honing houdt, is geen bij. En Basto zonder gemopper...."

De wijze kabouters zwegen en rookten en knikten eens tegen elkaar.

En in z'n mooi, nieuw huis zat Basto en mopperde!

TOMMIE'S AVONTUREN

door PIET BROOS

Maar Zwartekop, de zoon van Kronkelbaard, moedigde zijn mannen aan en sloeg er zelf ook dapper op los. De ridders en edelen, die zo lang vastgezeten hadden, voelden hun krachten minderen.

Tommie zag het gevaar. „We moeten helpen, Achmed," zei hij. „Haal eens vlug ergens een flinke steen vandaan." Achmed was al weer spoedig terug en Tommie....

....haalde zijn katapult uit zijn zak en mikte secuur op het hoofd van Zwartekop. Roeff... daar suisde de steen door de lucht....

....en sloeg met een harde slag tegen Zwartekop's slaap. Die was een ogenblik verdoofd en wankelde. Dat was voor een van de ridders genoeg om hem met een zware knots te vellen.

Toen de kasteelbewoners hun aanvoerder zagen vallen, gaven ze zich over en ze zaten spoedig gevangen. Tommie had overwonnen.

Nu haalden ze de prinses en roeiden met haar aan land. Ze probeerde Tommie en Achmed mee te krijgen, maar die wilden allebei naar huis. „Anders is moeder boos," zei Tommie.

„Maar ik wou je zo graag vorstelijk belonen," zei de prinses. „Dat is niet nodig," antwoordde Tommie, „ik heb hier onder de struiken nog een zak met duiten liggen van den sultan."

Tommie bestelde vlug een auto, nam afscheid van zijn vriendje, van de prinses en de edelen en liet zich toen netjes naar huis rijden.

Je begrijpt dat zijn moeder blij was dat hij van die gevaarvolle reis weer heelhuids was teruggekeerd. Ze hoopte maar dat Tommie nu voorgoed thuis zou blijven, maar.... op 'n goeie dag...!

WILLY WEETAL'S WEDERWAARDIGHEDEN

DOOR -R-M-BRINKERHOFF-

BOB, HET REGENT. HIER, NEEM DEZE PARAPLU EN GA WILLIE EVEN AFHALEN VAN DE BUS!

AU-

WAAROM BLIJFT ZE NIET THUIS ALS HET REGENT?

ALLE PASSAGIERS ZIJN WEG, MAAR GEEN WILLIE TE ZIEN.

BUS HALTE

HÉ, JONGETJE, JE KRIJGT 'N KWARTJE VAN ME ALS JE ME EVEN THUISBRENGT ONDER DIE PARAPLU.

BUS HALTE

NOU, NOU! EEN HEEL KWARTJE!

WILLIE ZAL WEL MET DE VOLGENDE BUS KOMEN. IK LOOP HAAR GAUW TEGEMOET.

MOGEN WE EVEN DIE PARAPLU LENEN?

GEEF HEM 'N PAAR GULDEN, PAPS, VOOR DIE PARAPLU!

BUS HALTE

BOB! JE ZOU ME TOCH OPWACHTEN MET EEN PARAPLU. WAAR IS IE?

WAT EEN BOF, ZEG!

BUS HALTE

IK HEB TWEE GULDEN EN EEN KWARTJE GEKREGEN.

EN IK WORD DRIJFNAT EN M'N HOED EN JURK ZIJN NAAR DE MAAN!

KIJK 'S MAMS MIJN HELE JURK IS WEG!

KOM, KOM! DIE TWEE GULDEN EN EEN KWARTJE MAKEN 'T DIK IN ORDE. WE LATEN ER ALLES NETJES VOOR STOMEN!

R-M-BRINKERHOFF

BONT ALLERLEI

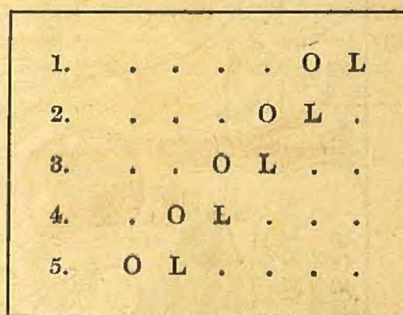
WIE BEN IK?

Ik heb één stevig voetje,
Soms bruin, soms wit gekleurd,
Ik word in bos en heide
of weiland opgespeurd.
Het mooist is vaak mijn hoedje
Dat als een paraplu
Mij tegen wind en regen
Beschermt. Zeg, weet je 't nu?

OL-PUZZLE

Vul in de hokjes, horizontaal, de namen in volgens onderstaande gegevens.
1. Hijstoestel.
2. Wentelend voortbewogen.
3. Maakte pret.
4. Speelgoed (meervoud).
5. Vruchten.

(Tekeningen Latte)

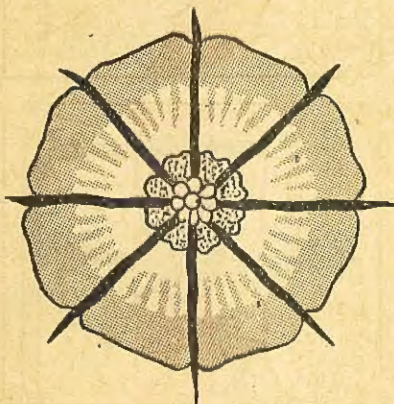
BLOEMEN ALS SYMBOLEN

Japan heeft als nationale bloem de bekende chrysant, die tevens voorkomt op de keizerlijke standaard van den mikado, aangenomen in de achtste eeuw door keizer Kwannu. Het was toen, dat die bloem voor het eerst in Japan werd ingevoerd. Later werd ze ook benut voor versieringen van stoffen, porselein, brons enz. De bloem met de zestien velden bleef echter voorbehouden aan de keizerlijke waardigheid. Er zijn meer dan achthonderd variëteiten van gekweekt en op de geboortedag van den keizer vindt een chrysantenfeest plaats. Dan legt

men knoppen van deze bloemen in kopjes „sake", de Japanse lievelingsdrank, wat voor de drinkenden lang leven en geluk betekent.

Perzië is vooral bekend om zijn prachtige rozen. Geen wonder dat men daar de roos heeft gekozen als nationale bloem. Vroeger vierde men er rozenfeesten die evenlang duurden als de rozen bloeiden. Een der mooiste Perzische boeken is de „Gulistan" of rozentuin, geschreven door den slaaf Gadi, die zijn vrijheid herkreeg, toen hij zijn meester een roos

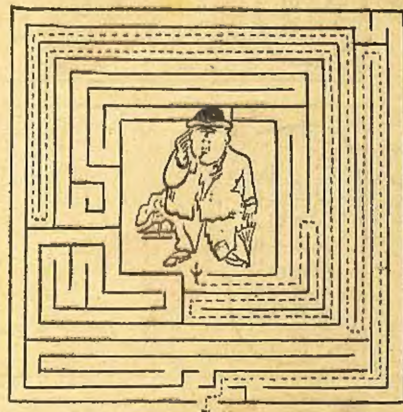
aanbood. Men vindt de roos verwerkt in allerlei sieraden en ornamenten.

Turkije heeft als nationale bloem de bekende tulp, hoewel deze bloem geen formeel embleem voorstelt. Men vindt ze terug in de meeste sierkunsten. Er worden ongeveer zeventienhonderd tulpensoorten gekweekt. Opvallend is, dat de Turkse tulpen meest alle spitse bloembladeren hebben, in tegenstelling met onze Nederlandse tulpen. De tekening laat jullie zien, hoe deze bloem wordt afgebeeld op oude vaten en andere kunstwerken.

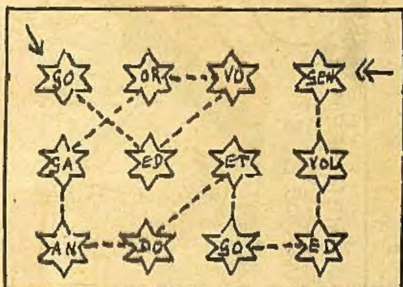

Oplossingen vorig nummer

HOE KOM IK HIER UIT?

SPREEKWOORDPUZZLE

Goed voorgaan doet goed volgen.

CIJFER-PUZZLE

1	2	3	4	5
3	4	5	1	2
5	1	2	3	4
2	3	4	5	1
4	5	1	2	3

LETTERPUZZLE

T				
	H			
		C		
			A	
				J

DRIE STRIKVRAGEN

1. De letter m. 2. De letter v (vee). 3. Een mallemolen.

HOE KOMT HET BIJTJE BIJ DE BLOEMEN?

Toe, helpen jullie het bijtje 'n handje en wijs het de weg naar het bloemstruikje, waar het ijverige diertje honing kan puren. Jullie kunnen de weg toch wel vinden?

KRUISWOORDPUZZLE

Horizontaal:

1. Jantje moest een klosje ..... halen.
2. Komt uit het oog.
7. Op .... van zegen.
8. Metaalsoort.
10. Loot.
11. Plechtige belofte.
12. Hevige plof.

Verticaal:

1. Hol, door de natuur gevormd.
2. Grappig dier.
3. Deel van een schip.
4. Doet men om wilde vruchtbomen te veredelen.
5. Vat.
6. Voegwoordje.
7. Uitroep bij krachtsinspanning.
9. Meisjesnaam.
11. Eerstkomend.

AN-PUZZLE

Vul horizontaal de volgende woordjes in:

1. Scheepsonderdeel.
2. Wapen.
3. Na de rust bleef de ..... 1-1.
4. Gewas.

1.	A	N	.	.	.	
2.	.	A	N	.	.	
3.	.	.	A	N	.	
4.	.	.	.	A	N	

SJORS VOORZITTER VAN DE REBELLEN-CLUB EN DE WAARSCHUWING

